

Vendim nr. 12, datë 12.02.2026

(V-12/26)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Fiona Papajorgji, Kryetare, Marsida Xhaferllari, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Genti Ibrahim, Marjana Semini, Ilir Toska, anëtarë, me sekretare Farisja Idrizaj, në datën 12.02.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve kërkesën nr. 2 (Gj) 2025 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: **GJERGJ VLADI**, përfaqësuar nga avokati Ndue Marku, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

MINISTRIA E MBROJTJES, përfaqësuar nga sekretari i përgjithshëm, Aleks Marku.

PRESIDENTI I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-4363 (271), datë 27.06.2024 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Dërgimi i çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 17, 42, 44, 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6, pika 1, i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); nenet 45, 71 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes Ilir Toska, mori në shqyrtim pretendimet e kërkuarit Gjergj Vladi (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, parashtrimet e subjektit të interesuar, Ministrisë së Mbrojtjes, i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjektit të interesuar, Presidentit të Republikës së Shqipërisë (*Presidenti*), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi, me urdhrin nr. 1157, datë 25.05.1982 të ministrit të Mbrojtjes, është titulluar “Oficer aktiv”. Me dekretin nr. 1011, datë 23.01.1995 të Presidentit, ai ka marrë gradën “Gjeneral brigade”. Në vijim, me dekretin nr. 1889, datë 04.09.1997, Presidenti ka vendosur lirimin nga detyra të kërkuarit, duke e vendosur në dispozicion të Ministrisë së Mbrojtjes. Më pas, me dekretin nr. 2144, datë 22.06.1998 të Presidentit (*dekreti nr. 2144/1998*), kërkuari është ulur në gradë për shkelje të rëndë të disiplinës ushtarake. Pas kësaj, me urdhrin e ministrit të Mbrojtjes nr. 2367/1, datë 24.07.1998, kërkuari është nxjerrë në rezervë, për shkak të pamundësisë së sistemimit në detyrë tjetër, në përputhje me gradën e tij ushtarake. Të drejtat financiare si oficer aktiv i janë ndërprerë në datën 21.06.1998 dhe pas kësaj date ai është trajtuar sipas nenit 10 të ligjit nr. 8087, datë 13.03.1996 “Për sigurimin shoqëror, suplementar, të ushtarakëve të Forcave të Armatosura të Republikës së Shqipërisë, të ushtarakëve të Ministrisë së Rendit Publik dhe të Shërbimit Informativ Shtetëror”, të ndryshuar, me të ardhura mujore bruto 29.680 lekë.

2. Kërkuesi i është drejtuar gjykatës me kërkesëpadi me objekt anulimin e dekretit për uljen në gradë. Me vendimin nr. 3142, datë 01.06.2006, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur anulimin pjesërisht të dekretit nr. 2144/1998, në pikën 1, paragrafi 3, të tij, që bënte fjalë për kërkuarin. Me vendimin nr. 1436, datë 15.11.2006, kjo gjykatë ka lëshuar edhe urdhrin e ekzekutimit për vendimin e saj nr. 3142, datë 01.06.2006. Pas ekzekutimit të vendimit, kërkuari është nxjerrë përsëri në rezervë me dekretin nr. 5261, datë 13.04.2007 të Presidentit. Më pas, nga data 13.05.2007 kërkuari është trajtuar me pagesë kalimtare sipas nenit 12 të ligjit nr. 9418, datë

20.05.2005 “Për sigurimin shoqëror suplementar të ushtarakëve të Forcave të Armatosura të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, në masën 50% të pagës referuese mujore, 32.350 lekë.

3. Në vijim, kërkuesi i është drejtuar gjykatës me padi me objekt detyrimin e subjektit të interesuar, Ministrisë së Mbrojtjes, për t’i paguar shumën që përbëhet nga shpërblimi i pagës, shpërblimi për vjetërsi, shpërblimi për shkak të gradës, si dhe shpërblimi i pagës së bashkëshortes për periudhën e heqjes së gradës nga data 22.06.1998 deri në datën 11.05.2007. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 4483, datë 25.05.2009, ka vendosur rrëzimin e kërkesëpadisë. Ky vendim, mbi ankimin e kërkuesit, është ndryshuar nga Gjykata e Apelit Tiranë me vendimin nr. 1063, datë 09.06.2010, me të cilin është vendosur pranimi pjesërisht i padisë së kërkuesit dhe detyrimi i Ministrisë së Mbrojtjes t’i paguaj atij shpërblimin e pagës për periudhën e heqjes së gradës nga data 22.06.1998 deri në datën 11.05.2007 dhe sigurimet shoqërore, ndërsa kërkimet e tjera në padi janë rrëzuar. Mbi rekursin e subjektit të interesuar, Ministrisë së Mbrojtjes, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2014-2211 (258), datë 03.04.2014, ka vendosur prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

4. Në datën 05.04.2016 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*), duke pretenduar se vendimi i Gjykatës së Lartë ka cenuar parimin e sigurisë juridike dhe standardin e arsytimit të vendimit (*kërkesa nr.1*). Gjykata, pasi i vlerësoi si të bazuara këto pretendime, me vendimin nr. 82, datë 20.09.2016 (*vendimi nr. 82/2016*), vendosi pranimin e kërkesës, shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 00-2014-2211 (258), datë 03.04.2014 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në atë gjykatë.

5. Në zbatim të vendimit të Gjykatës, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, pasi rishqyrtoi çështjen në dhomën e këshillimit, me vendimin nr. 00-2022-4518 (447), datë 22.12.2022, ka vendosur sërish prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

6. Në datën 20.04.2023 kërkuesi i është drejtuar përsëri Gjykatës, duke pretenduar se vendimi i Gjykatës së Lartë i ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të parimit të sigurisë juridike, së drejtës për t’u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, si dhe standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës (*kërkesa nr.2*). Gjykata, pasi vlerësoi si të bazuar pretendimin e kërkuesit për cenimin e

standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të saj, me vendimin nr. 66, datë 06.12.2023 (vendimi nr. 66/2023), vendosi pranimin e kërkesës, shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 00-2022-4518 (447), datë 22.12.2022 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në atë gjykatë.

7. Po në zbatim të vendimit të Gjykatës, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka rishqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore publike, me trup gjykues të përbërë nga pesë gjyqtarë, me qëllim zhvillimin e praktikës gjyqësore lidhur me të drejtat që rrjedhin nga mbajtja e statusit të ushtarakut aktiv dhe atij në rezervë. Në përfundim, me vendimin nr. 00-2024-4363 (271), datë 27.06.2024, ai kolegji ka vendosur sërish prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

8. Në datën 04.03.2025 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij. Në datën 06.05.2025 Kolegji i Gjykatës ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, ndërsa kjo e fundit, në datën 20.05.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazën e dokumenteve. Në datën 18.12.2025 Mbledhja e Gjyqtarëve ka vendosur pranimin e kërkesës së një anëtarit të saj për heqjen dorë nga shqyrtimi i kësaj çështjeje, për shkak se kishte marrë pjesë në dhënien e një prej vendimeve të Gjykatës së Lartë në procesin e rishqyrtimit, të përmbyllur me vendimin objekt të ankimit kushtetues.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

9. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se vendimet e kundërshtuara i kanë cenuar:

9.1. *Të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të:*

9.1.1. *Së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj*, për shkak se:

- i) Gjykata e Lartë ka “sakrifikuar” interesat e kërkuesit për të mos pranuar karakterin “*erga omnes*” të vendimeve të Gjykatës. Ajo gjykatë, qëllimisht, ka devijuar krejtësisht nga thelbi i kërimit të vërtetë të kërkuesit në mosmarrëveshjen në shqyrtim, i cili ka qenë pikërisht rivendosja “*ad integrum*” dhe “*ex tunc*” e të gjitha të drejtave të tij të cenuara nga një akt

administrativ (dekreti nr. 2144/1998), i konstatuar si absolutisht i pavlefshëm me vendim gjyqësor të formës së prerë (vendimi nr. 3142, datë 01.06.2006 i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë). Gjykata e shkallës së parë dhe Gjykata e Lartë nuk kanë konstatuar pavlefshmërinë absolute të urdhrit të ministrit të Mbrojtjes, si një akt i bazuar në dekretin absolutisht të pavlefshëm të Presidentit. Gjykata e Lartë ka detyrimin ligjor të studiojë çështjen në tërësi dhe të zbulojë shkakun ligjor të padisë dhe kërkimet e kërkuesit, si detyrim që rrjedh nga vendimi unifikues nr. 3/2012 i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Ajo gjykatë, pavarësisht se kërkuesi në parashtrimet e tij ka ngritur çështje që kanë të bëjnë me pavlefshmërinë absolute të aktit administrativ dhe efekteve të kësaj pavlefshmërie, nuk është shprehur në lidhje me to, përveçse ka vepruar me dy standarde, duke mos respektuar praktikat gjyqësore për raste të ngjashme gjykimi.

- ii) Në seancën gjyqësore të datës 02.05.2024 në Gjykatën e Lartë, kërkuesi ka parashtruar, në formën e një kërkesë paraprake, edhe kërkesën për mungesën e legjitimitit të përfaqësuesit të palës së paditur rekursuese, pasi rekursi, në emër të Ministrisë së Mbrojtjes, është nënshkruar nga një funksionar mbi bazën e një akti delegimi të pavlefshëm. Urdhri nr. 756, datë 17.05.2007 “Për delegim kompetence” është bërë objekt shqyrtimi edhe më parë nga Kolegji Administrativ, i cili e ka deklaruar atë të pavlefshëm. Po kështu, Gjykata e Lartë nuk referon asnjë dispozitë ligjore në të cilën mbështet vendimmarrjen e saj për rrëzimin e kërkesës së kërkuesit për mungesën e legjitimitit të përfaqësuesit të palës së paditur rekursuese në Gjykatën e Lartë.
- iii) Vendimi gjyqësor i formës së prerë, që ka anuluar dekretin e Presidentit nr. 2144/1998, ka efekt prapaveprues dhe shtrin pasojat që nga koha e daljes së aktit administrativ, ndryshe nga sa ka vendosur Gjykata e Lartë, e cila ka kufizuar në mënyrë arbitrare efektet e atij vendimi vetëm me kthimin e gradës së ulur me dekretin e Presidentit nr. 2144/1998, ndërkohë që nuk i ka rikthyer kërkuesit të drejtat e parashikuara nga statusi i ushtarakut për

periudhën 22.06.1998 - 11.05.2007. Duke cunuar dispozitivin e vendimit gjyqësor të formës së prerë, Gjykata e Lartë, me vendimin e kundërshtuar, pengon ekzekutimin e atij vendimi, në kundërshtim me jurisprudencën e GJEDNJ-së, sipas së cilës e drejta e ekzekutimit të vendimeve gjyqësore është pjesë përbërëse e së drejtës për një gjykatë, si edhe e parimit të sigurisë juridike.

- iv) Gjykata e Lartë ka vlerësuar se padia e kërkuarit është parashkruar, pasi është ngritur pas afatit 3-vjeçar të parashikuar nga ligji, ndonëse kërkuarit e drejta e padisë i ka lindur në momentin e nxjerrjes në rezervë me dekretin e Presidentit nr. 5261/2007, kur marrëdhënia juridike e shërbimit publik midis kërkuarit dhe Forcave të Armatosura ka përfunduar *de jure*.

9.1.2. *Parimit të sigurisë juridike dhe pritshmërive të ligjshme*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka marrë parasysh vendimin gjyqësor të formës së prerë me të cilin është vendosur anulimi pjesërisht i dekretit të Presidentit për uljen në gradë, ndërsa ka cunuar dispozitivin e atij vendimi dhe duke i dhënë vetes diskrecion të paligjshëm, arsyetimi i saj bie në kundërshtim jo vetëm me nenin 112, pika 1, shkronja “b”, të Kodit të Procedurave Administrative të vitit 1999, por edhe me vetë praktikën e unifikuar gjyqësore (vendimet nr. 5/2009 dhe nr. 5/2012), në të cilat është thënë se një veprim (akt) i pavlefshëm nuk prodhon pasoja dhe për konstatimin e tij nuk ka nevojë të ngrihet padi, por mjafton të konstatohet, madje edhe kryesisht nga gjykata.

9.1.3. *Standardit të arsytimit të vendimit*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka arsyetuar lidhur me konkluzionet, konstatimet dhe detyrat e lëna nga Gjykata me vendimin nr. 66/2023, si dhe nuk ka argumentuar lidhur me moszbatimin e vendimit të formës së prerë dhe për pasojat juridike që ai sjell për kërkuarin dhe për palën kundërshtare në proces. Po kështu, nuk ka referencë për praktikën gjyqësore së cilës i referohet në mbajtjen e qëndrimit të saj, si dhe nuk përcakton dispozitën ligjore ku mbështet “konvalidimin” e rekursit të paligjshëm të Ministrisë së Mbrojtjes, të nënshkruar nga një autoritet pa tagra ligjore. Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje disa prej kërtimeve në kërkesën paraprake dhe në

parashtrësën me shkrim, të paraqitura prej kërkuesit në seancën gjyqësore në Gjykatën e Lartë.

9.2. *Të drejtën e pronës*, pasi sipas aktit të ekspertimit të kryer në shkallë të parë, të drejtat financiare të munguara dhe dëmshpërblimi për periudhën 22.06.1998-13.05.2007, si të drejta të fituara me vendim të formës së prerë, arrijnë vlerën 7.251.124 lekë, pa llogaritur kamatëvonesat, sikurse është pranuar edhe nga gjykata e apelit me vendim të formës së prerë. Kjo vlerë përbën pronë sipas jurisprudencës së GJEDNJ-së. Gjithashtu, jurisprudenca e konsoliduar e gjykatave shqiptare paraqet shumë raste të ngjashme me rastin e kërkuesit, në të cilat gjykatat kanë njohur të drejtat financiare të ish-ushtarakëve të ndodhur në të njëjtat pozita me kërkuesin (vendimet nr. 00-2014-4371 (596), datë 11.11.2014 dhe nr. 00-2012-995, datë 25.04.2012 të Gjykatës së Lartë, si dhe vendimet nr. 330, datë 25.01.2007 e nr.1446, datë 28.02.2011 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë).

10. *Subjekti i interesuar, Ministria e Mbrojtjes*, në mënyrë të përmbledhur, ka parashtruar si vijon:

10.1. Pretendimi për cenimin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj nuk qëndron, pasi kërkuesi në asnjë moment nuk referon shkelje konkrete të Gjykatës së Lartë, e cila vetëm ka interpretuar ligjin lidhur me provat dhe faktet e administruara nga gjykatat më të ulëta. Pretendimi për mungesën e legjitimitetit të përfaqësuesit të palës së paditur rekursuese, për shkak të delegimit të pavlefshëm, nuk qëndron, pasi gjatë shqyrtimit të çështjes në seancë gjyqësore në Gjykatën e Lartë është paraqitur përfaqësuesi i kësaj ministrie me autorizimin përkatës, i cili është legjitimuar dhe njohur nga gjykata.

10.2. Pretendimi për cenimin e parimit të sigurisë juridike nuk qëndron, pasi kërkuesi pas daljes në rezervë ka përfituar pagesë kalimtare dhe trajtim me pension të parakohshëm si ushtarak në rezervë, duke mos qenë më ushtarak aktiv për periudhën e pretenduar dhe, për pasojë, nuk mund të pretendojë pagesë për një punë që realisht nuk është kryer. Vendimi nr. 3142, datë 01.06.2006 i Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, i referuar nga kërkuesi, ka zgjidhur konfliktin midis tij dhe Presidentit, duke pasur për objekt anulimin e dekretit për ulje në gradë, prandaj nuk ka lidhje me rastin

në shqyrtim, kurse vendimi nr. 4483, datë 25.05.2009 i po asaj gjykate ka palë të paditur Ministrinë e Mbrojtjes dhe për objekt pagimin e pagës, vendim ky që është lënë në fuqi me vendimin e kundërshtuar para Gjykatës. Për rrjedhojë, dhënia e dy vendimeve gjyqësore, pavarësisht se lidhen me kërkuesin, nuk krijon pasoja të tilla që e vendosin atë në një situatë të pasigurt nga pikëpamja juridike.

10.3. Pretendimi për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit nuk qëndron, pasi Gjykata e Lartë, duke u mbështetur në parashikimet e ligjit nr. 49, datë 03.05.2012 “Për gjykatat administrative dhe gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative”, të ndryshuar (*ligji nr. 49/2012*), të ndryshuar, ka shqyrtuar pretendimet e palëve dhe ka shprehur qëndrimin e saj edhe për detyrat e lëna nga Gjykata. Vendimi i saj është i rregullt si në formë, ashtu edhe në përmbajtje. Në të trajtohen të gjitha çështjet e ngritura në gjykim dhe Gjykata e Lartë ka dhënë argumente të bazuara në dispozita ligjore për vendimmarrjen e saj. Kërkuesi ka kërkuar pagimin e pagës dhe të të ardhurave të tjera për shkak të punës, duke u bazuar kryesisht në vendimin nr. 3142, datë 01.06.2006 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, me të cilin është vendosur anulimi i dekretit për ulje grade dhe jo kthimi i kërkuesit si ushtarak aktiv, ndërkohë që mbajtja e gradës përkatëse mund të bëhet edhe gjatë kohës që ushtaraku është në rezervë, çka parashikohet nga nenet 7, 10 e vijues të ligjit të kohës nr. 9171/2004 “Për gradat dhe karrierën ushtarake të Forcave të Armatosura në Republikën e Shqipërisë”. Dekreti nr. 5261, datë 13.04.2007 i Presidentit ka ndryshuar thjesht statusin e kërkuesit nga ushtarak në rezervë me gradë “Kolonel”, në ushtarak në rezervë me gradë madhore “Gjeneral brigade”, ndërkohë që kërkuesi efektivisht nuk është paraqitur në detyrë, duke mos qenë ushtarak aktiv, për rrjedhojë nuk ka mbajtur asnjë funksion në Forcat e Armatosura për periudhën që pretendon dhe për këtë arsye ai nuk ka përfituar të drejta financiare si ushtarak aktiv. Po kështu, kërkimet e kërkuesit, bazuar në nenet 4 dhe 203 të Kodit të Punës, janë parashkruar.

10.4. Pretendimi për cenimin e së drejtës së pronës nuk qëndron, pasi vendimi i gjykatës së apelit është ndryshuar nga Gjykata e Lartë me vendimin e kundërshtuar. Për rrjedhojë, kërkuesi nuk mund të pretendojë ekzekutimin e një vendimi gjyqësor të shfuqizuar nga një gjykatë më e lartë. Referencat e kërkuesit në disa vendime të

Gjykatës së Lartë, në të cilat gjykatat kanë njohur të drejtat financiare të ish-ushtarakëve, nuk paraqesin ngjashmëri me rastin e tij, sikurse ai pretendon.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuarit

11. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me vënien në lëvizje të një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

12. Gjykata vëren se kërkuari legjitimohet *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, pasi është palë në procesin gjyqësor të kundërshtuar dhe ka interes të drejtpërdrejtë në çështjen e paraqitur.

13. Në lidhje me *shterimin e mjeteve juridike efektive*, sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, Gjykata vëren se kërkuari i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual duke kundërshtuar procesin gjyqësor që është përmbyllur me vendimin e Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, pas rikthimit të çështjes për rishqyrtim nga kjo Gjykatë me vendimin nr. 66/2023. Në këto rrethana kërkuari e ka plotësuar kriterin e shterimit të mjeteve juridike efektive, pasi nuk ka mjet tjetër ligjor për të shteruar për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese, përveç kërkesës në këtë Gjykatë.

14. Lidhur me legjitimitimin *ratione temporis*, neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës ka parashikuar afatin 4-mujor nga konstatimi i cenimit për paraqitjen e ankimit kushtetues individual. Në çështjen në shqyrtim, vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, mban datën 27.06.2024 dhe sipas

korrespondencës së kërkuarit me atë gjykatë, bashkëlidhur ankimit kushtetues, vendimi i është njoftuar përfaqësuesit ligjor të kërkuarit në adresën e tij elektronike në datën 08.11.2024, ndërkohë që ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 04.03.2025, pra brenda afatit ligjor 4-mujor.

15. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuari ka pretenduar cenimin e procesit të rregullt ligjor në aspektin e së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, parimit të sigurisë juridike, standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, si dhe së drejtës së pronës, pretendime të cilat hyjnë në juridiksionin e Gjykatës.

16. Për sa i përket pretendimit për *cenimin e së drejtës së pronës*, sipas nenit 41 të Kushtetutës, Gjykata vëren se argumentet e dhëna nga kërkuari lidhen me procesin gjyqësor të zhvilluar, ndaj, për rrjedhojë, çështja do të analizohet në këndvështrim të nenit 42 të Kushtetutës, sipas të cilit prona nuk mund të cenohet pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo, për mbrojtjen e së drejtës kushtetuese të pronës, ka të drejtën e një gjykimi të drejtë.

17. Për sa u përket pretendimeve të tjera të kërkuarit, të ngritura në kuadër të së drejtës për proces të rregullt ligjor, Gjykata vëren se ato janë të njëjta, në substancë, me ato të parashtruara në ankimin kushtetues individual të shqyrtuar me vendimin e saj nr. 66/2023 (*shih paragrafin 9 të vendimit nr. 66/2023 të Gjykatës*). Ndonëse kërkuari i paraqet ato si cenim të së drejtës për t'u gjykuar nga një gjykatë e caktuar me ligj, si edhe të parimit të sigurisë juridike dhe pritshmërive të ligjshme, këto pretendime, në thelb, kanë të bëjnë me standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës të lidhur me atë të arsytimit të vendimit gjyqësor. Për rrjedhojë, duke qenë se çështja është shqyrtuar përsëri nga Gjykata e Lartë, ato do të trajtohen në drejtim të respektimit, nga kjo e fundit, të këtij standardi.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës të lidhur me atë të arsytimit të vendimit gjyqësor

18. Kërkuari ka pretenduar, në thelb, se Gjykata e Lartë, në rishqyrtimin e çështjes pas vendimit nr. 66/2023 të Gjykatës, nuk ka respektuar standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të saj të lidhur ngushtë me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor. Sipas kërkuarit, Gjykata e Lartë nuk ka nxjerrë pasojat juridike që rrjedhin nga vendimi gjyqësor i formës së prerë

nr. 3142, datë 01.06.2006, me të cilin është anuluar pjesërisht dekreti i Presidentit për uljen e tij në gradë, pasi ka kufizuar efektet e atij vendimi vetëm në rikthimin e gradës, pa pranuar edhe pasojat e tjera juridike e financiare që duhej të rridhnin prej tij. Në këtë kuptim, kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Lartë ka anashkaluar thelbin e kërkimeve të tij të lidhura me rivendosjen e plotë të të drejtave të cenuara nga akti i konstatuar si i pavlefshëm, nuk ka trajtuar në mënyrë të plotë çështjen e pavlefshmërisë së aktit pasues të nxjerrjes në rezervë, ka mbajtur qëndrim të ndryshëm nga praktika të tjera të ngjashme gjyqësore dhe nuk ka dhënë një arsyetim të plotë e bindës për mosmarrjen parasysh të këtyre elementeve. Po kështu, ai ka kundërshtuar edhe mënyrën sesi Gjykata e Lartë ka rrëzuar pretendimin e tij për mungesën e legjitimitit të përfaqësuesit të palës rekursuese, Ministrisë së Mbrojtjes, duke pretenduar se rekursi ishte ushtruar nga një funksionar pa tagra të vlefshme dhe se vendimi nuk ka dhënë një bazë të mjaftueshme ligjore për arsyetimin e kundërt. Sipas kërkuesit, Gjykata e Lartë ka gabuar edhe për sa i përket vlerësimit për parashkrimin e padisë, pasi e ka lidhur lindjen e së drejtës së padisë me momentin e ndërprerjes së marrëdhënieve financiare në vitin 1998, ndërkohë që kjo e drejtë, sipas tij, ka lindur vetëm me nxjerrjen e tij në rezervë me dekretin e Presidentit nr. 5261/2007. Këto mangësi, sipas kërkuesit, në drejtim të zbatimit të vendimit të Gjykatës dhe të arsyetimit të vendimit të Gjykatës së Lartë, kanë sjellë për pasojë cenimin e procesit të rregullt ligjor dhe për këtë shkak edhe të interesave të tij pasurorë.

19. Subjekti i interesuar, Ministria e Mbrojtjes, ka prapësuar, në thelb, se Gjykata e Lartë, në rishqyrtimin e çështjes pas vendimit nr. 66/2023 të Gjykatës, ka respektuar standardin e zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor. Sipas subjektit të interesuar, Gjykata e Lartë ka shqyrtuar pretendimet e palëve, ka dhënë përgjigje për çështjet e ngritura në gjykim dhe e ka mbështetur vendimmarrjen e saj në dispozitat ligjore përkatëse. Në këtë kuptim, sipas subjektit të interesuar, kundërshtimi i kërkuesit për mungesën e legjitimitit të përfaqësuesit të palës rekursuese nuk qëndron, pasi në seancën gjyqësore para Gjykatës së Lartë ministria është përfaqësuar nga person i autorizuar, i legjitimuar rregullisht nga gjykata. Po kështu, sipas këtij subjekti, Gjykata e Lartë ka arsyetuar drejt edhe për efektet e vendimit gjyqësor nr. 3142, datë 01.06.2006, duke theksuar se ky vendim ka pasur për objekt vetëm anulimin e dekretit për uljen në gradë dhe jo rikthimin e kërkuesit në statusin e ushtarakut aktiv. Për këtë arsye, vijon subjekti i interesuar, kërkuesi nuk mund të pretendojë të drejta

financiare si ushtarak aktiv për periudhën për të cilën ai nuk ka ushtruar realisht detyrën, aq më tepër kur, pas daljes në rezervë, ai ka përfituar pagesë kalimtare dhe trajtim si ushtarak në rezervë. Në vijim, subjekti i interesuar është shprehur se Gjykata e Lartë ka arsyetuar drejt edhe për çështjen e parashkrimit, pasi kërkimet e kërkuesit, të lidhura me marrëdhënien e posaçme të punësimit dhe me të drejtat pasurore që, sipas tij, rrjedhin prej saj, ishin të parashkruara. Së fundi, sipas subjektivitetit të interesuar, rastet e tjera gjyqësore të referuara prej kërkuesit nuk paraqesin ngjashmëri të tillë me çështjen konkrete për të justifikuar një zgjidhje të ndryshme.

20. Nenet 124 dhe 132 të Kushtetutës shprehen qartësisht në lidhje me forcën detyruese që vendimet e Gjykatës kanë mbi të gjitha organet kushtetuese dhe autoritetet publike, duke përfshirë edhe gjykatat. Zbatimi i vendimeve të Gjykatës është detyrim kushtetues. Ato kanë fuqi detyruese të përgjithshme dhe janë përfundimtare. Si të tilla, përbëjnë jurisprudencë kushtetuese dhe, për rrjedhojë, kanë efektet e forcës së ligjit. Ky efekt detyrues ka të bëjë si me pjesën urdhëruese, ashtu edhe me pjesën arsyetuese të vendimit. Efekti detyrues shtrihet edhe tek argumentet thelbësore të vendimit, që përbëjnë edhe *ratio decidendi*, eliminimi i të cilëve do ta bënte vendimin, në tërësinë e tij, të pakuptimtë (*shih vendimet nr. 49, datë 03.07.2017; nr. 15, datë 01.03.2017; nr. 44, datë 29.06.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Gjithashtu, në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar domosdoshmërinë e arsyetimit të vendimeve gjyqësore si një garanci për procesin e rregullt ligjor. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes, duke u dhënë përgjigje pretendimeve thelbësore të palëve (*shih vendimet nr. 13, datë 21.03.2023; nr. 11, datë 24.05.2022; nr. 12, datë 19.03.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

22. Po ashtu, Gjykata ka pohuar se u takon gjykatave të juridiksionit të zakonshëm të vlerësojnë faktet dhe provat e administruara, si dhe të interpretojnë ligjin për qëllim të procesit gjyqësor që ato zhvillojnë, ndërsa detyra e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose kur ai është i tillë sa e bën gjykimin të padrejtë

(shih vendimet nr. 64, datë 01.10.2024; nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 33, datë 14.11.2022 të Gjykatës Kushtetuese).

23. Nën dritën e standardeve të mësipërme, Gjykata vëren se thelbi i pretendimeve të kërkuarit, si në dy kërkesat e para drejtuar asaj, ashtu edhe në kërkesën objekt shqyrtimi, ka të bëjë me faktin se Gjykata e Lartë dhe Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë nuk kanë marrë parasysh dispozitivin e vendimit gjyqësor të formës së prerë nr. 3142, datë 01.06.2006 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, me të cilin është vendosur anulimi pjesërisht i dekretit të Presidentit për uljen e gradës, duke anashkaluar pasojat ligjore që sjell ky vendim, dhe se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vepruar me dy standarde dhe nuk ka respektuar praktikat gjyqësore për raste të ngjashme gjykimi, duke dhënë vendime të kundërta. Për rrjedhojë, objekt i shqyrtimit kushtetues në këtë rast nuk është rivlerësimi i mënyrës së interpretimit të ligjit nga Gjykata e Lartë si gjykatë e ligjit, por verifikimi nëse ajo në rishqyrtimin e çështjes ka respektuar detyrat e lëna nga kjo Gjykatë dhe ka dhënë një arsyetim që përmbush standardet kushtetuese të procesit të rregullt ligjor, veçanërisht në drejtim të efekteve të vendimit nr. 3142, datë 01.06.2006, të legjitimitetit të përfaqësuesit të palës rekursuese dhe të vlerësimit për parashkrimin e padisë.

24. Me vendimin e saj nr. 82/2016, Gjykata ka vlerësuar se pretendimi i kërkuarit për cenimin e parimit të sigurisë juridike është i bazuar, pasi në çështje të tjera, ku pretendimet kanë qenë të njëjta me ato të kërkuarit, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka mbajtur qëndrime të ndryshme. Në këto kushte ka vend për të mbajtur një qëndrim njësoj nga Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë në lidhje me zbatimin e ligjit për pretendimet e parashtruara në atë gjykim *(shih paragrafët 19-21 të vendimit nr. 82/2016 të Gjykatës)*. Gjithashtu, Gjykata në këtë vendim ka vlerësuar se është cenuar standardi i arsyetimit të vendimit, në kushtet kur Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka arsyetuar qëndrimin e tij lidhur me efektet e vendimit të formës së prerë nr. 3142, datë 01.06.2006 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, megjithëse Gjykata e Lartë, si gjykatë ligji, kishte detyrimin për të argumentuar pasojat që vinin si rrjedhojë e këtij vendimi. Gjykata ka theksuar, në veçanti, se kërkuari nuk ka pretenduar shpërblim page si ushtarak aktiv, por shpërblime që, sipas tij, rridhnin nga grada “Gjeneral brigade”. Për rrjedhojë, në harmoni me parimin e sigurisë juridike, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë duhet të ishte i qartë në arsyetimin e vendimit për pasojat që rrjedhin nga vendimi nr. 3142, datë 01.06.2006 i Gjykatës së

Rrethit Gjyqësor Tiranë, pasi nga mosrespektimi i tij kërkuesit i janë cenuar të drejta të përfituara me vendim të formës së prerë (*shih paragrafin 28 të vendimit nr. 82/2016 të Gjykatës*).

25. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë e ka rishqyrtuar çështjen dhe me vendimin e tij të dytë, për sa i përket nevojës për njësimin e praktikës gjyqësore, ka vlerësuar se Gjykata u është referuar ligjeve të kohës kur është gjykuar për herë të parë kjo çështje, sipas të cilave kryetari i Gjykatës së Lartë, secili nga kolegjet ose Kolegjet e Bashkuara mund të kërkonin që kjo gjykatë të shprehej në Kolegje të Bashkuara për rekurse të paraqitura nga palët, për të cilat kishte praktika të ndryshme të mëparshme në kolegje të thjeshta. Për rrjedhojë, Kolegji Administrativ ka arritur në përfundimin se detyra e lënë nga Gjykata për Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk mund të realizohej më për shkak të ndryshimeve kushtetuese të vitit 2016 dhe të ndryshimeve vijuese që pësoi ligji nr. 49/2012 (me ligjin nr. 39/2017), të cilat forcuan më tepër rolin e Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, i cili njëson praktikën me trup gjykues të përbërë nga pesë gjyqtarë dhe siguron/zhvillon praktikën gjyqësore me trup gjykues të përbërë nga tre gjyqtarë, ndërsa Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë nuk kanë më rol parësor në njësimin e praktikës gjyqësore. Kolegji i zakonshëm e dërgon një çështje për njësim pranë kolegjit me pesë gjyqtarë vetëm kur, nëpërmjet zhvillimit të praktikës gjyqësore, nuk mund të ndreqet shkelja e rëndësishme e ligjit material e kryer prej gjykatave më të ulëta. Pra, jo çdo vendimmarrje që nuk është e njëjtë mund të justifikojë automatikisht kalimin për njësim. Në përfundim, Kolegji Administrativ ka argumentuar se ka mundësi ta ndreqë vetë praktikën gjyqësore sporadike, e cila nuk përputhet me linjën e përgjithshme të praktikës gjyqësore të Kolegjit, duke konsoliduar një qëndrim të mbajtur në vijimësi. Rrjedhimisht, Kolegji Administrativ ka vlerësuar se problematika e paraqitur për gjykim, si dhe praktikën e kundërta të gjetura nga Gjykata, nuk janë të një sasive, kohe dhe natyre të tillë që të justifikojnë zhvillimin e një procedure njësuere. Por, nga ana tjetër, në respekt të vendimit të Gjykatës, ka vend që, në zbatim të kompetencave të saktësuara të Kolegjit Administrativ, të zhvillohet praktika gjyqësore, duke u saktësuar dhe arsyetuar zbatimin korrekt i ligjit për rastin konkret, gjithnjë referuar shkaqeve të rekursit që parashikon ligji i kohës kur rekursi është paraqitur (*shih paragrafët 17-18 të vendimit nr. 00-2022-4518 (447), datë 22.12.2022 të Gjykatës së Lartë*).

26. Ndërkohë, në vijim të ankimit kushtetues të dytë, me vendimin e saj nr. 66/2023, Gjykata ka vlerësuar se vendimi i Gjykatës së Lartë ka cenuar standardin e zbatimit të detyrueshëm

të vendimeve të saj (Gjykatës) të lidhur me atë të arsytimit të vendimit, pasi Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, për t'i dhënë zgjidhje çështjes së kërkuarit, edhe pse nuk mund ta kalonte çështjen për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara të saj, të cilat nuk kanë më kompetencë për njësimin e praktikës gjyqësore, ishte i detyruar të zbatonte vendimin e Gjykatës, duke ia kaluar çështjen për shqyrtim trupës me pesë gjyqtarë, si organi që, sipas parashikimeve të reja ligjore, ka kompetencë për njësimin e praktikës gjyqësore (*shih paragrafin 33 të vendimit nr. 66/2023 të Gjykatës*). Gjithashtu, Gjykata, në këtë vendim, ka vlerësuar se Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë nuk ka përmbushur detyrat e përcaktuara në vendimin e saj nr. 82/2016, për sa kohë e ka vlerësuar çështjen e kërkuarit vetëm në drejtim të zhvillimit të praktikës, pra të zbatimit dhe interpretimit të ligjit, duke e trajtuar si një rekurs të paraqitur për herë të parë dhe duke e shndërruar detyrën e lënë nga Gjykata në një çështje juridike që i përkiste vetëm vlerësimit diskrecional të tij (*shih paragrafin 34 të vendimit nr. 66/2023 të Gjykatës*).

27. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, në rastin e tretë, që përbën edhe objektin e ankimit kushtetues individual të kërkuarit, fillimisht, ka konfirmuar qëndrimin e tij të konsoliduar se vendimet e Gjykatës janë të detyrueshme për autoritetet publike, përfshirë gjykatat e zakonshme, sikurse edhe për Gjykatën e Lartë. Në këtë kuadër, Kolegji Administrativ ka evidentuar se krijohet një lloj “tensioni” në rastet kur Gjykata “detyron” Gjykatën e Lartë të ushtrojë kompetencën e saj organike dhe ekskluzive, atë të njësimin të praktikës gjyqësore, sikurse edhe në rastin konkret, veçantia e të cilit, sipas atij kolegji, është se Gjykata e Lartë, pavarësisht se ka arsyetuar shkaqet për të cilat ka vlerësuar se njësimi i praktikës gjyqësore e kishte humbur qëllimin, Gjykata në vendimin nr. 66/2023, në thelb, ka arsyetuar se Kolegji Administrativ nuk ka pasur hapësirë vlerësimi për të zbatuar detyrën për njësimin e praktikës gjyqësore, dhe se, duke vepruar në këtë mënyrë, me vendimin e kundërshtuar Kolegji Administrativ kishte cenuar besimin e kërkuarit te sistemi juridik, te shteti, tek institucionet dhe tek aktet që ato nxjerrin (*shih paragrafin 38 të vendimit nr. 00-2024-4363 (271), datë 27.06.2024 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë*).

28. Në vijim, lidhur me nevojën për njësimin e praktikës gjyqësore, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka arsyetuar, në thelb, se njësimi dhe zhvillimi i praktikës gjyqësore përbëjnë funksionin e saj kryesor kushtetues dhe kompetencë ekskluzive, në kuptim të nenit 141 të Kushtetutës dhe të parashikimeve të ligjit nr. 49/2012, të ndryshuar. Sipas Kolegjit Administrativ,

pas ndryshimeve kushtetuese të vitit 2016, kompetenca për njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore ushtrohet nga kolegjet me pesë gjyqtarë të Gjykatës së Lartë, ndërsa nisja e një procedure njësuere justifikohet vetëm kur evidentohen qëndrime të ndryshme dhe të qëndrueshme mbi të njëjtën çështje juridike, kur paqartësia në zbatimin e ligjit nuk është stabilizuar me kalimin e kohës dhe kur çështja paraqet aktualitet, në kuptimin që i përgjigjet nevojës për zgjidhjen e një numri të pacaktuar ose të papërcaktueshëm rastesh. Në këtë këndvështrim, Kolegji Administrativ ka theksuar se një vendim njësuere nuk mund t'u shërbejë nevojave të një rasti individual ose të izoluar, ndërsa zhvillimi i praktikës gjyqësore përbën instrumentin përmes të cilit mund të elaborohen më tej standarde jurisprudenciale edhe në mungesë të kushteve të plota për njësim. Në vijim, ai kolegji ka mbajtur qëndrimin se vlerësimi i plotësimit ose jo të kushteve për njësimin e praktikës gjyqësore mbetet në kompetencën ekskluzive të Gjykatës së Lartë, ndërsa Gjykata mund të konstatojë cenim të sigurisë juridike nga mosnjësimi i praktikës dhe të orientojë nevojën për njëtrajtësim, por jo të zëvendësojë vlerësimin e saj për zgjedhjen e mjetit konkret juridik. Mbi këtë bazë, Kolegji Administrativ ka çmuar se rasti konkret nuk paraqet kushtet për njësim, pasi ka natyrë tejet të posaçme, se praktika e ndryshme e evidentuar i përket një periudhe të mëparshme dhe se çështja nuk paraqet më aktualitet për qëllime njësimi, për shkak të ndryshimeve të njëpasnjëshme të kuadrit ligjor dhe mungesës së një numri të konsiderueshëm çështjesh të ngjashme në gjykim. Për rrjedhojë, Kolegji Administrativ ka vlerësuar se ndodhej në kushtet e zhvillimit të praktikës gjyqësore dhe jo të njësimin të saj, duke e kaluar çështjen për shqyrtim në seancë gjyqësore publike me trup gjykues prej pesë gjyqtarësh dhe duke shtruar për zgjidhje çështjen nëse ushtaraku i dalë në rezervë, i cili nuk ka kundërshtuar gjyqësisht urdhrin e ministrit të Mbrojtjes për daljen në rezervë, por vetëm dekretin e Presidentit për uljen në gradë, ka të drejtë të përfitojë shpërblim financiar si ushtarak aktiv (*shih paragrafët 39-57 të vendimit nr. 00-2024-4363 (271), datë 27.06.202, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë*).

29. Ndërkohë, në lidhje me çështjen e shtruar për zhvillimin e praktikës gjyqësore, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, pas hulumtimit të praktikës gjyqësore për rastet e ushtarakëve aktivë të ulur në gradë dhe të nxjerrë më pas në rezervë/lirim, si dhe pas analizës së legjislacionit të posaçëm për gradat dhe statusin e ushtarakut, ka arritur, në thelb, në përfundimin se dalja në rezervë nuk barazohet me humbjen e gradës, se ushtaraku në rezervë mbetet subjekt i dallueshëm nga ushtaraku aktiv, por vijon të ruajë gradën që ka pasur në çastin e daljes në rezervë, dhe se

efektet e kësaj grade gjatë periudhës kur ushtaraku është në rezervë janë, në thelb, honorifike dhe funksionale për rastet e rikthimit në shërbim ose të thirrjes në stërvitje. Në këtë kuptim, Kolegji Administrativ ka vlerësuar se legjislacioni përkatës nuk njeh të drejtë page për ushtarakun në rezervë vetëm për shkak të mbajtjes së gradës, ndërsa të drejtat financiare lidhen me ushtrimin efektiv të detyrës ose me rastet kur ai thirret në shërbim ose stërvitje. Po kështu, Kolegji Administrativ ka theksuar se për mosmarrëveshjet që lidhen me nxjerrjen në rezervë, legjislacioni përkatës ka parashikuar mjete dhe afate të posaçme kundërshtimi. Mbi këtë bazë, ai ka arritur në përfundimin se ruajtja ose ndryshimi i gradës gjatë kohës së rezervës nuk sjell, në vetvete, lindjen e një të drejte page për periudhën e qëndrimit në rezervë (*shih paragrafët 58-86 të vendimit nr. 00-2024-4363 (271), datë 27.06.2024, të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë*).

30. Mbi këtë bazë, në lidhje me zgjidhjen e çështjes së kërkuarit, Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se rekursi i palës së paditur (subjektit të interesuar, Ministrisë së Mbrojtjes) përmbante shkaqe të bazuara për cenimin e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë. Në këtë kuptim, ai ka çmuar, së pari, se pretendimi i kërkuarit për pavlefshmërinë e rekursit, me argumentin se ai ishte nënshkruar nga zëvendësministri i Mbrojtjes, jashtë tagrave të deleguara, ishte i pambështetur në ligj, pasi në gjykimin e parë të çështjes në Gjykatën e Lartë pala e paditur ishte përfaqësuar nga një përfaqësues me autorizim të posaçëm, të vlefshëm për të gjitha shkallët e gjyqimit, i cili u kishte qëndruar shkaqeve të rekursit. Për më tepër, mbi bazën e këtij rekursi, Gjykata e Lartë ishte investuar dy herë për shqyrtimin e çështjes në themel dhe vendimet e saj i ishin nënshtruar edhe kontrollit të Gjykatës. Për rrjedhojë, edhe nëse do të pranohej ekzistenca e një parregullsie fillestare në ushtrimin e rekursit, ajo ishte konvaliduar nga miratimi i hapur i palës së paditur në seancë gjyqësore, në kuptim të nenit 78 të Kodit Civil (KC). Së dyti, Kolegji ka vlerësuar se fuqia detyruese e vendimit gjyqësor të formës së prerë nr. 3142, datë 01.06.2006 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë lidhej vetëm me rikthimin e gradës së ulur kërkuarit me dekretin e Presidentit nr. 2144/1998, por jo edhe me rikthimin e tij në statusin e ushtarakut aktiv ose me lindjen, për këtë shkak, të së drejtës për përfitime financiare si i tillë. Së treti, ai ka çmuar se kërkimet e paditësit (kërkuarit), ndonëse të mbështetura në pasojat e pavlefshmërisë së dekretit për uljen në gradë, në thelb rridhnin nga marrëdhënia e posaçme e punësimit dhe nga pretendimi për shpërblim dëmi me natyrë pasurore. Për këtë arsye, Kolegji ka vlerësuar se padia ishte e parashkruar, duke iu referuar nenit 115, shkronja “dh”, të KC-së, sipas të cilit paditë për

shpërblimin e dëmit jokontraktor parashkruhen brenda 3 vjetëve, nenit 203 të Kodit të Punës, që parashikon afatin 3-vjeçar të parashkrimit për të drejtat e punëmarrësit kundrejt punëdhënësit dhe anasjelltas, si edhe nenit 112 të KC-së, sipas të cilit e drejta e padisë që nuk ushtrohet brenda afatit ligjor shuhet dhe nuk mund të realizohet me anë të gjykatës. Në këtë drejtim, Kolegji Administrativ ka arritur në përfundimin se momenti i lindjes të së drejtës së padisë ishte ai i shkëputjes së marrëdhënieve financiare të rregullta të kërkuesit me palën e paditur, pra viti 1998, ndërkohë që padia ishte ngritur vetëm në vitin 2010. Për rrjedhojë, ai ka konkluduar se kishte vend për prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë (*shih paragrafët 27, 87-94 të vendimit nr. 00-2024-4363 (271), datë 27.06.2024 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë*).

31. Në analizë të sa më sipër, Gjykata çmon se në vendimet e saj të mëparshme, kur ka evidentuar nevojën për ndërhyrjen e Gjykatës së Lartë në funksion të njëtrajtshmërisë dhe koherencës së praktikës gjyqësore, ajo nuk ka pasur si qëllim thjesht nxjerrjen e një vendimi njësuës në kuptimin formal të fjalës, por garantimin e standardit të sigurisë juridike përmes një qasjeje të njëtrajtshme dhe të arsyetuar për çështjen juridike të ngritur, në mënyrë që të shmangeshin qëndrimet e kundërta në jurisprudencë dhe të sigurohej parashikueshmëria e zbatimit të ligjit. Në këto rrethana, Gjykata vëren se Gjykata e Lartë e ka përmbushur këtë detyrë, së pari, në aspektin procedural, duke ia kaluar çështjen për shqyrtim trupës me pesë gjyqtarë, si organi që sipas parashikimeve të reja kushtetuese dhe ligjore ushtron funksionin e njësimin ose të zhvillimit të praktikës gjyqësore, dhe, së dyti, në aspektin substancial, duke dhënë një arsyetim të zgjeruar për arsyet pse rasti konkret nuk paraqiste kushtet për njësimin e praktikës gjyqësore, por për zhvillimin e saj, si dhe duke mbajtur qëndrim të shprehur për çështjet thelbësore të ngritura në gjykim, në ushtrim të kompetencës sipas nenit 141 të Kushtetutës. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se mënyra e veprimit të Gjykatës së Lartë ka përmbushur, jo vetëm formalisht, por edhe në substancë, qëllimin e detyrës së lënë nga kjo Gjykatë. Në këtë kuadër, Gjykata rithekson se vlerësimi i saj nuk shtrihet në zëvendësimin e interpretimit që Gjykata e Lartë i ka bërë ligjit të zakonshëm, por kufizohet në verifikimin nëse kjo e fundit ka zbatuar detyrat e lëna nga Gjykata, duke dhënë një arsyetim të mjaftueshëm në aspektin kushtetues.

32. Në vijim, Gjykata çmon se, në ushtrim të funksionit të saj si gjykatë e ligjit, Gjykata e Lartë ka kontrolluar mënyrën e zbatimit të ligjit material dhe procedural nga gjykatat më të ulëta

dhe mbi këtë bazë ka arritur në përfundimin për prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Gjithashtu, Gjykata e Lartë i ka dhënë përgjigje edhe pretendimit të kërkuarit për mungesën e tagrave të përfaqësuesit të palës së paditur rekursuese, subjektit të interesuar Ministrisë së Mbrojtjes, duke arsyetuar se kjo e fundit ishte përfaqësuar në gjykim nga një person i autorizuar dhe se, edhe nëse do të pranohej ekzistenca e një parregullsie fillestare në ushtrimin e rekursit, ajo ishte konvaliduar, nga miratimi i mëvonshëm i palës së paditur në seancë gjyqësore. Po ashtu, në përmbushje të detyrës së lënë nga Gjykata për arsyetimin e efekteve të vendimit gjyqësor të formës së prerë, me të cilin ishte anuluar dekreti për uljen në gradë të kërkuarit, Gjykata e Lartë ka argumentuar se anulimi i atij dekreti nuk ka sjellë si pasojë edhe shfuqizimin e urdhrin të ministrit të Mbrojtjes për daljen e kërkuarit në rezervë, pra nuk ka sjellë kthimin e tij në statusin e ushtarakut aktiv. Gjithashtu, ajo ka arsyetuar se padia e kërkuarit ishte e parashkruar, duke iu referuar neneve 112 dhe 115, shkronja “dh”, të KC-së, si dhe nenit 203 të Kodit të Punës. Në këtë mënyrë, Gjykata e Lartë u ka dhënë përgjigje pretendimeve thelbësore të kërkuarit, si për efektin juridik të vendimit gjyqësor të formës së prerë, ashtu edhe për përfaqësimin e palës rekursuese dhe çështjen e parashkrimit. Në këto kushte dhe pa u vendosur në rolin e një shkalle të katërt gjykimi për të rivlerësuar mënyrën e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit nga Gjykata e Lartë, Gjykata arrin në përfundimin se vendimi i kësaj të fundit nuk paraqet mangësi të tilla në arsyetim që të vënë në dyshim pajtueshmërinë e tij me standardet kushtetuese të procesit të rregullt ligjor.

33. Për arsyet e lartpërmendura, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit për cenimin e standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës të lidhur me atë të arsyetimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar.

34. Nga ana tjetër, pa cenuar përfundimin e mësipërm për themelin e kërkesës, Gjykata çmon të theksojë se sipas jurisprudencës së saj parimi i luajalitetit kushtetues kërkon që organet kushtetuese të sillen në mënyrë koherente dhe jo kontradiktore, të shmangin qëndrimet e paqarta ose të pajustificuara dhe të bashkëveprojnë mbi baza mirëbesimi e korrektese, në respekt të kompetencave të secilit (*shih vendimin nr. 26, datë 25.05.2021 të Gjykatës Kushtetuese*). Në këtë kuptim, ndonëse Gjykata e Lartë mund të shprehë konsiderata për kuptimin dhe ushtrimin e kompetencave të saj kushtetuese në funksion të njësimin ose zhvillimit të praktikës gjyqësore, disa formulime të përdorura në arsyetimin e vendimit të saj, objekt i kontrollit kushtetues, për nga

mënyra e të shprehurit, nuk janë plotësisht në përputhje me këtë kërkesë kushtetuese. Në veçanti, referimet që mund të kuptohen si vlerësime në adresë të rolit kushtetues të kësaj Gjykate ose si vënie në diskutim, në plan parimor, të forcës detyruese të vendimeve të saj nuk janë në përputhje me frymën e dialogut institucional dhe mund të dëmtojnë koherencën e rendit kushtetues. Gjykata rithekson se debati mbi kufijtë e juridiksioneve është i lejueshëm për sa kohë zhvillohet në nivelin e argumenteve teknike, por ai duhet të zhvillohet me gjuhë të matur dhe në frymën e korrektesës së ndërsjellë institucionale, duke respektuar kompetencat kushtetuese të secilit organ dhe në atë mënyrë që të mos bëhet shkas për luhatje të besimit publik, aq i rëndësishëm në shtetin e së drejtës.

35. Në përfundim, Gjykata çmon se, mbështetur në arsyetimin e mësipërm të këtij vendimi, kërkesa është e pabazuar dhe, për rrjedhojë, duhet të rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

V E N D O S I:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 12.02.2026

Shpallur më 09.03.2026